

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 250: Đây Là Giải Thích Trực Tiếp Lý Do Vì Sao Sanh Khởi Niềm Tin Thì Được Phước Báo (Tín Tâm Thanh Tịnh Sanh Khởi). Vì Sao Có Thể Sanh Khởi Niềm Tin Thanh Tịnh? Vì Sao Có Thể Đạt Được Phước Báo? Cần Phải Dứt Trừ Tâm Phân Biệt Thì Mới Được

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 018)

Chuyên ngữ: Tịch Minh

【Đây là giải thích trực tiếp lý do vì sao sanh khởi niềm tin thì được phước báo (Tín tâm thanh tịnh sanh khởi). Vì sao có thể sanh khởi niềm tin thanh tịnh? Vì sao có thể đạt được phước báo? Cần phải dứt trừ tâm phân biệt thì mới được.】

Hôm nay, duy chỉ trong “pháp Thập niệm” chúng ta mới thể hội được, ở trong mười niệm mà **cảm nhận** được rằng nó thật sự tương ưng rồi, thì đó chính là “Tịnh tín” (niềm tin thanh tịnh). Sau khi tâm thanh tịnh sanh khởi, pháp Thập niệm sẽ vĩnh viễn không bị gián đoạn. Một ngày chín lần, một lần cũng chẳng gián đoạn. Quý vị xem thời khóa tụng niệm sớm tối, một ngày chỉ nhắc nhở hai lần, sáng một lần, tối một lần. Còn pháp Thập niệm này một ngày đến chín lần, khoảng cách thời gian rất ngắn, thời gian [tu niệm] cũng không dài, cứ qua một đoạn thời gian lại nhắc nhở một lần. Cho nên trên thực tế, hiệu quả này lớn hơn so với hiệu quả của hai thời công phu sớm tối, và thật sự lớn hơn so với tu các pháp môn khác, lại chẳng làm trở ngại công việc. Cái phương pháp này hay, chính là hay ở chỗ này.

Tâm thanh tịnh, chính là được phước. Người thế gian thông thường chẳng hiểu thế nào gọi là phước đức, cứ cho rằng phát tài, làm quan lớn thì mới là có phước; quan niệm này đều đã sai lầm rồi. Đây là điều mà trong nhà Phật thường gọi là “điên đảo, rối loạn”, nhìn sai mất rồi, phải trái nhìn sai rồi, lợi hại nhìn sai rồi, cái không phải là phước lại xem thành phước, còn cái phước báo chân thật lại chẳng cho đó là phước. Tâm thanh tịnh mới là phước. Chư Phật Bồ Tát trong kinh điển tuy đã vì chúng ta mà nói ra, nhưng trên thực tế chúng ta rất khó thể hội, ngay lập tức cũng chẳng dám thừa nhận.

Hạnh phúc vui sướng chân thật, quyết định chẳng phải là sự hưởng thụ về vật chất. Sự hưởng thụ vật chất, cái niềm vui có được từ trong sự hưởng thụ vật chất ấy, nó giống như cái gì? Là sự kích thích của cảnh giới bên ngoài, hễ rời khỏi ngoại cảnh thì niềm vui cũng chẳng còn nữa; bắt buộc phải có cảnh giới bên ngoài để kích thích thì quý vị mới có được niềm vui, tình trạng này giống như là hút thuốc phiện vậy. Cho nên chư vị phải biết rằng, hưởng thụ cái vui của ngũ dục lục trần đó chính là đang hút thuốc phiện. Quý vị mới biết rằng cái giá phải trả là mang tánh mạng của mình ra để đổi lấy một chút vui sướng ngắn ngủi. Chư vị hãy bình tâm mà suy nghĩ kỹ xem, quý vị thấy có giống hay không!

Phật giảng cho chúng ta biết, niềm vui sướng chân thật thì chẳng cần đến cảnh giới bên ngoài, niềm vui ấy từ trong nội tâm sanh khởi ra, giống như mạch nước suối vậy, nó tự nhiên tuôn trào ra ngoài, gọi là “Pháp hỷ sung mãn”. Cái vui đó làm sao mà có được? Từ tâm thanh tịnh. Tâm thanh tịnh sẽ có niềm vui gì? Sanh trí huệ, sanh Bát Nhã, người ấy làm sao mà không vui sướng cho được! Cái tâm của phàm phu chúng ta không vui sướng, bởi vì sanh phiền não. Chư Phật Bồ Tát, người tu hành có công phu, tâm địa họ thanh tịnh, họ sanh Bát Nhã, sanh trí huệ, đây mới là cái vui chân thật, đó mới gọi là thật sự có phước. Người có phước thì trong tâm sanh trí huệ, thật vui sướng, đó là người có phước báo!

Điều này nói lên rằng, tiêu chuẩn của Thánh nhân và phàm phu chúng ta không giống nhau, ngay cả tiêu chuẩn về khổ và vui cũng đều chẳng tương đồng. Phàm phu chúng ta nào có vui? Ngày ngày cũng giống như là đang uống thuốc độc, ngày ngày đang tiêm nhiễm chất độc, thì có gì là vui sướng đâu?

Cho nên, niềm vui chân thật đòi hỏi phải lìa tâm phân biệt. Quý vị hãy thử nghĩ xem, tâm phân biệt không còn nữa, thì chấp trước đương nhiên cũng chẳng còn. Có phân biệt trước rồi sau đó mới có chấp trước; chấp trước là phiền não, phân biệt là vọng tưởng; vọng tưởng không còn nữa, thì lấy đâu ra chấp trước, đương nhiên phiền não cũng đoạn dứt rồi, đây là cái đạo lý nhất định vậy.

Ghi chú thuật ngữ:

- **Pháp Thập niệm (十念法):** Phương pháp niệm danh hiệu Phật mười hơi hoặc mười câu liên tục, giúp nhiếp tâm nhanh chóng, thường được Hòa thượng Tịnh Không khuyến khích cho người bận rộn.

- **Ngũ dục lục trần (五欲六塵):** Năm ham muốn (tài, sắc, danh, thực, thù) và sáu trần cảnh (sắc, thanh, hương, vị, xúc, pháp) làm ô nhiễm tâm tánh.

- **Tương ưng (相應):** Sự hòa hợp, khớp nhau giữa tâm người niệm và cảnh giới Phật, giữa sự tu hành và lý đạo.